

บทนำ

เมื่อแสงแรกของวันเริ่มทาบทอเหนือมหานครใหญ่ อากาศเย็นจาก
ฝนพรำยามค่ำคืนเริ่มจางหาย ความอบอุ่นค่อยๆ คืบคลานสู่อาคารกระจก
สูงตระหง่านของเทอร์นีย์ เทค เวฟ อินโนเวชัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความ
สำเร็จและความทะเยอทะยานของผู้ก่อตั้ง เหมือนมันเป็นสัญลักษณ์ของ
ทุกสิ่งที่ ธารินทร์ กิจไพศาลสมบัติ ได้ฟันฝ่ามา

วันใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้ว ผู้คนในอาคารต่างก็เตรียมพร้อมสำหรับวันที่
อาจยาวนานและเต็มไปด้วยความวุ่นวาย โถงลิฟต์เต็มไปด้วยพนักงานที่
กระตือรือร้น มีแค่ธารินทร์เท่านั้นที่ยืนอยู่ในลิฟต์ผู้บริหารเพียงลำพัง โดย
ไม่ต้องเร่งรีบเหมือนคนอื่นๆ สองแขนของเธอทอด फैมงานแบบอกแน่น
ดวงตางามรูปอัลมอนต์จับจ้องไปยังเงาสะท้อนของตัวเองบนประตูลิฟต์
ที่เงาแวบราวกับกระจกบานใหญ่ ก่อนจะย่นหน้าไปใกล้เมื่อสังเกตเห็นความ
ผิดปกติบางอย่าง

“หน้าม้าแตก?!”

ธารินทร์อุทานออกมาเบาๆ ก่อนจะรีบใช้นิ้วเกลี่ยผมหน้าม้าให้เป็น

ระเบียบ เธอไม่ต้องทำให้ใครเห็นว่าเธอดูไม่สมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะผู้คน
ในบริษัทที่จับจ้องเธออยู่ตลอดเวลา

ใบหน้ารูปหัวใจซึ่งประดับด้วยดวงตาสีน้ำตาลรูปอัลมอนต์ที่เฉียงขึ้น
เล็กน้อย กับทรงผมกบปลายฟูงและเชิดตรงปลายทำให้ใบหน้าดูหวานอ่อน
เปรี้ยว เมื่อรวมกับริมฝีปากอวบอ้อมที่มักจะถูกแต่งแต้มด้วยลิปสติกสีนู้ด
ก็ทำให้เธอดูสวยราวกับเจ้าหญิงจนเป็นที่จับจ้อง แต่ทุกสิ่งเหล่านั้นกลับกลาย
มาเป็นจุดที่ทำให้อีกหลายคนวิพากษ์วิจารณ์เธออย่างหนักกว่าใช้เรือนกาย
และความสวยเป็นใบเบิกทางในการเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วอีกด้วย

เมื่อสัญญาณแจ้งเตือนว่าถึงขั้นที่หมายดังขึ้น ศิริรินทร์ก็สุดลมหายใจ
ลึกอย่างตั้งสติ ก่อนจะเป่าปากและพ่อนลมหายใจออกไปหลังจากประตุลิปต์
ค่อยๆ เลื่อนแยกออกจากกัน

เสียงอึกทึกของสำนักงานดังขึ้นทันทีที่ประตุลิปต์เลื่อนเปิดออก
เสียงคีบอร์ดที่ดังต่อเนื่องสอดประสานกับเสียงโทรศัพท์ เสียงพุดคุย และ
เสียงหัวเราะล้วนสร้างแรงกดดันให้ศิริรินทร์ไม่น้อย แต่เมื่อเธอก้าวขายาว
เรียวยาวไต่กระโปรงสั้นออกไป เสียงเหล่านั้นก็พลันเงียบลงโดยอัตโนมัติ

ขณะที่ศิริรินทร์เดินผ่าน พนักงานบางคนมองเธอด้วยสายตาที่เย็นชา
บางกลุ่มกระซิบกันเบาๆ เกี่ยวกับเรื่องที่เธอคือคนโปรดของท่านประธานและ
เรื่องที่ใช้เรือนร่างหน้าตาไต่เต้าขึ้นไปจนได้เป็นถึงเลขานุการส่วนตัวของ
ท่านอย่างรวดเร็ว แต่เธอก็พยายามไม่สนใจ ยังคงยึดอกและมองตรงไป
ข้างหน้า สองขาก้าวอย่างมั่นคงโดยไม่สนสายตาและเสียงนินทาของผู้คนไป
ยังห้องประธานกรรมการบริษัท

ห้องนี้ใหญ่ที่สุดในบรรดาห้องทั้งหมดของอาคารนี้ มันถูกแบ่งออก
เป็นสองห้อง ห้องแรกถูกจัดให้เป็นห้องเลขานุการและห้องรับรองแขก ด้าน
หนึ่งมีโต๊ะทำงานของเธอกับผู้ช่วยเลขานุการ อีกด้านมีโซฟาน่าสบายสำหรับ
แขกที่มาเยือนได้นั่งรอ ส่วนที่ผนังด้านในสุดมีประตูเปิดเข้าไปสู่ห้องทำงาน
อันโอ่โง่งของประธานกรรมการบริหารของบริษัทเทรนต์ เทค เวฟ อินโนเวชัน

แห่งนี้

“สวัสดิ์ค่ะพี่เซริน” ขวัญใจทักทายเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ศิรินทร์ยิ้มและทักทายตอบอย่างเป็นกันเอง เพราะนอกจากสาวน้อยคนนี้จะเป็นผู้ช่วยเธอแล้ว เธอก็ยังรู้สึกได้ว่าเป็นคนอีกคนหนึ่งในอาคารหลังนี้ที่จริงใจกับเธอ

“ท่านประธานมาหรือยัง”

“มาได้สักครู่แล้วค่ะ ท่านบอกว่าถ้าพี่เซรินมาให้เข้าไปหาทันที”

ศิรินทร์พยักหน้า ก่อนจะเดินไปซังกาแฟร้อนกลิ่นหอมฉุยแล้วถือไปพร้อมกับหีบแฟ้มที่ถอดมาไปด้วย เมื่อถึงหน้าประตูห้องของประธานกรรมการบริหาร เธอสูดลมหายใจลึก พยายามสลัดความกังวลต่างๆ ออกไปก่อนจะเคาะประตูเบาๆ เมื่อได้ยินเสียงอนุญาตจึงค่อยเปิดประตูเข้าไปพร้อมรอยยิ้ม

ภายในห้องที่โอเอียงถูกตกแต่งอย่างเรียบง่าย ชารินทร์นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่ใกล้กับผนังกระจกที่เผยให้เห็นทิวทัศน์ของเมืองได้อย่างแจ่มชัด ศิรินทร์เดินเข้าไปหาเขาแล้ววางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ กลิ่นหอมกรุ่นของกาแฟดึงความสนใจจากเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

ชารินทร์เป็นชายวัยกลางคนที่มรูปร่างสูงใหญ่ ผมของเขาเริ่มมีสีเทาแซมอยู่บ้าง บ่งบอกถึงประสบการณ์และความรู้ที่สั่งสมมานานหลายปี ใบหน้าของเขาดูแข็งแกร่งและมีริ้วรอยจากการทำงานอย่างหนัก แต่ดวงตาของเขาก็ยังคงเปล่งประกายด้วยความมุ่งมั่นไม่ต่างอะไรจากที่ศิรินทร์ได้พบครั้งแรก

“เอกสารข้อตกลงร่วมมือกับบริษัทอินโนเวตเอ็กซ์ค่ะ ท่านประธาน” เธอบอกขณะวางแฟ้มลงบนโต๊ะ

ชารินทร์หัวเราะเบาๆ “อยู่กันสองคน เรียกพ่อก็ได้มั้งลูก”

“หน้าต่างมีหู ประตุมือช่องค่ะ หนูไม่อยากให้ใครรู้ว่าท่านประธานมีลูกนอกสมรสอยู่อีกคน”

ผู้เป็นบิดาถอนใจเสียดใจใหญ่ สีหน้าอ่อนลง “แต่พ่ออยากให้ทุกคนรู้นะ

ไม่อย่างนั้นพวกปากหอยปากปูก็พูดกันไม่หยุดว่าลูกเป็นเมียน้อยพ่อ”

“ท่านประธานรู้ได้ยังไงคะ”

“ก็นารีนะสิ” ธารินทร์ถอนใจเบาๆ เมื่อพูดถึงภรรยา “มาแฉัดๆ ใส่พ่อว่าให้ไล่ลูกออก หว่าลูกเป็นเมียน้อยพ่อ ผู้หญิงที่ออกงานสังคมเป็นว่าเล่น โดยไม่สนใจงานที่บริษัทแบบนั้น จะมารู้เรื่องในออฟฟิศได้ยังไง ถ้าไม่มีพวกปากหอยปากปูไปฟ้อง”

“แล้วท่านประธานทำยังไงคะ”

“พ่อไม่สนใจหรอก สิทธิขาดอำนาจในออฟฟิศเป็นของพ่อ ใครหน้าไหนก็อย่ามายุ่ง”

“หนูทำให้ท่านประธานลำบากใจหรือเปล่าคะ”

“ไม่หรอก” ธารินทร์โบกมือเปลี่ยนเรื่อง ก่อนจะหยิบแว่นสายตายาวขึ้นมาสวมแล้วเปิดแฟ้มอ่าน “ลูกอ่านมาหรือยัง”

“เมื่อคืนค่ะ”

ผู้เป็นพ่อเหลือบตาขึ้นมองเธอตลอดแว่น “หอบงานกลับไปทำที่คอนโดอีกแล้วอะ”

“มันก็ได้หนักหนาอะไรนี่คะ แค่อ่านแล้วทำความเข้าใจเองคะ”

ธารินทร์ถอนใจ “วันๆ ทำแต่งงาน ไม่ออกไปเที่ยวบ้าง เมื่อไรพ่อจะได้อุ้มหลานหือ”

“เดี๋ยวคุณภรรยาจะมีให้ท่านประธานเองละคะ” เธอยิ้ม เมื่อนึกถึงชายหนุ่มรูปงามผู้เป็นบุตรชายคนเดียวของธารินทร์กับนารี

“หมอนั้นไม่เห็นจะสนใจผู้หญิงคนไหนเลย” ธารินทร์ถอนใจพรีดเมื่อพูดถึงลูกชาย ก่อนจะก้มลงอ่านเอกสารต่อ “ลูกเห็นว่ายังไง”

“หนูว่ามันโอเคนะคะ ประเด็นเรื่องการแบ่งปันผลประโยชน์ดีมาก การร่วมมือกับอินโนเวตเอ็กซ์ก็ช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่เรา พวกเขาสามารถให้การสนับสนุนด้านการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้เราพัฒนาซอฟต์แวร์และทดสอบระบบเพื่อสร้างโซลูชันที่ใช้เอไอวิเคราะห์ข้อมูล

ขนาดใหญ่ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างคล่องตัวค่ะ”

ธารินทร์เหลือบมองลอดแว่นขึ้นมาอีกครั้ง “ทำการบ้านมาดินะ”

เธอยิ้มรับคำชม “ขอบคุณค่ะ”

“มีจุดเด่นอะไรอีกไหมที่ลูกคิดว่าพ่อควรเซ็นสัญญากับอินโนเวตเอ็กซ์”

“หนูคิดว่าเงื่อนไขการรักษาความลับของข้อมูลเป็นข้อดีอีกข้อนะคะ เราจะได้แน่ใจว่าเทคโนโลยีที่กำลังพัฒนาจะไม่รั่วไหลออกไปยังคู่แข่ง โดยเฉพาะฟิวเจอร์เวฟเทคโนโลยีค่ะ”

ธารินทร์มีสีหน้าพึงใจอย่างมากกับคำตอบของลูกสาว ก่อนจะยื่นมือไปหยิบปากกาที่เสียบอยู่บนแท่นมาเซ็นแล้วยื่นเพิ่มคืนให้เธอ

“เที่ยงนี้ไปกินข้าวกันไหม”

“อย่าดีกว่าค่ะ หนูไม่อยากเป็นขี้ปากชาวบ้าน” ธารินทร์รีบปฏิเสธ ขณะรับเพิ่มเอกสารมากอดไว้ “ถ้าท่านประธานอยากชิมฝีมือหนูก็ไปที่คอนโดได้นะคะ เดี่ยวหนูจัดให้เต็มฝีมือเลยค่ะ”

ชายสูงวัยพยักหน้าเนือยๆ “จำเอาไว้นะลูก หนูเก่งและสมควรที่จะอยู่จุดนี้ เสียงนกเสียงกาพวกนั้นทำอะไรจิตใจที่มั่นคงแข็งแกร่งของลูกไม่ได้หรอกนะ”

“ขอบคุณค่ะท่านประธาน” ธารินทร์พยายามยิ้มให้บิดาเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอเข้มแข็งพอ เขาจะได้ไม่เป็นห่วง

ธารินทร์พยักหน้า “ไปทำงานต่อเถอะ”

ธารินทร์ค้อมศีรษะลงเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกจากห้องกลับไปโต๊ะทำงานของตัวเอง จากนั้นก็เริ่มทำงานอย่างตั้งใจ เพราะเธอยังคงต้องพิสูจน์ตัวเองอีกมาก หากจะลบคำครหาต่างๆ ที่ถาโถมเข้าใส่ทุกวี่ทุกวัน ให้เบาบางลงได้

ความจริงแล้วนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอต้องพิสูจน์ตัวเอง เพราะตั้งแต่จำความได้ เธอก็ถูกรตราหน้าจากสังคมรอบข้างแล้วว่าเป็นลูกไม่มีพ่อ นั่นทำให้เธอต้องพยายามทำทุกอย่างมากกว่าคนอื่นเป็นสองเท่า เธอต้องเรียนให้

เก่ง และเป็นที่พักของตัวเองให้มาก เธอไม่อยากให้มารดาต้องเหนื่อยทำงานหาเลี้ยงเธอเพียงลำพัง

ตลอดเวลาที่เธอเติบโตมา เธอก็มีแต่แม่เท่านั้นที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ แม่ของเธอไม่เคยพูดถึงพ่อเลยสักครั้ง คราวใดที่เธอพยายามถามถึงพ่อ ท่านก็มักจะเปลี่ยนเรื่องหรือปลีกตัวไปดื้อๆ เสมอ จนกระทั่งท่านล้มป่วยด้วยโรคมะเร็งระยะสุดท้าย ความตายใกล้จะมาเยือนเต็มที แม่จึงได้มอบรูปถ่ายครอบครัวให้แก่เธอ

ในรูปนั้นมีแม่ของเธอที่ยังสาวและสวยกว่านี้ กำลังนั่งอุ้มเด็กทารกอยู่ในอ้อมกอด เบื้องหลังของท่านมีชายคนหนึ่งยืนอยู่ ทั้งสองมือของเขากำลังโอบกอดมารดาอย่างทะนุถนอม ทั้งคู่มีใบหน้าเป็นอันยิ้มที่บ่งบอกถึงความสุขจนเธอรู้สึกได้

ตอนนั้นศิริรินทร์อายุสิบแปดแล้ว ยืนด้วยลำแข้งของตัวเองได้ด้วยการทำงานพาร์ทไทม์ในร้านคอมพิวเตอร์ ทำให้เธอเริ่มต้นค้นหาประวัติผู้ชายคนนั้นจากอินเทอร์เน็ตได้ง่ายและรวดเร็ว จนในที่สุดเธอก็ได้รู้ว่าเขาคือนักธุรกิจด้านเทคโนโลยีที่น่าจับตามองของวงการ ใบหน้าที่บ่งบอกถึงความโอ้อวมอริทำให้เธออยากไปหาเขามาก แต่ยังคงล่าๆ กลั้วๆ เพราะเขามีครอบครัวแล้ว และมีบุตรชายที่อายุมากกว่าเธออยู่อีกหนึ่งคน

จากประวัติของศิริรินทร์ในนิตยสารเล่มหนึ่งบอกว่าเขาแต่งงานกับนารีเมื่อสี่ปีก่อน ซึ่งหมายความว่าในช่วงเวลาก่อนที่ศิริรินทร์จะเกิดถึงสองปีนั้นทำให้เธอเดาได้ว่ามารดาของเธอต้องเป็นภรรยาลับๆ ของเขาแน่ๆ ซึ่งก็เท่ากับว่าเธอเป็นลูกนอกสมรสของผู้ชายคนนี้ด้วย ความหวาดกลัวนี้เองทำให้เธอไม่กล้าไปเผชิญหน้ากับเขา

ในที่สุดศิริรินทร์ก็ทนความโหยหาอ้อมกอดจากพ่อที่ฝังรากลึกอยู่ในใจมานานปีไม่ได้ แต่การเข้าถึงคนระดับประธานบริษัทใหญ่ขนาดนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เธอจึงตัดสินใจนำรูปถ่ายครอบครัวใส่ซองพร้อมสถานที่นัดพบไปให้บิดา จากนั้นก็ไปรอท่านตามวันเวลาที่ได้นัดหมายไว้ด้วยใจเต้นระทึก

ฉรินทร์จำได้ว่าเธอไปรอบบิดาเพียงไม่นาน เขาก็ปรากฏตัวขึ้น ทั้งคู่มองสบตากันอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะเป็นบิดาที่เดินเข้ามาหาแล้วดึงเธอไปกอดโดยไม่ถามอะไรเลย ฉรินทร์บอกเธอว่าเขาเชื่ออย่างสนิทใจว่าเธอคือลูกสาวของเขา เพราะเธอเหมือนมารดาмаกราวกับถอดพิมพ์กันออกมา เสียงสะอื้นของเธอดังขึ้นทันที น้ำตาที่เก็บซ่อนไว้หลายปีก็ไหลพร่างพรูออกมา พร้อมกับที่คำพูดขาดหายไปในลำคอ

อ้อมกอดของบิดาเป็นสิ่งที่เธอโหยหามาตลอด เธอรู้สึกได้เลยว่าอ้อมกอดนั้นช่างอบอุ่นอ่อนโยน และปลอบประโลมจิตใจที่อ่อนล้าจากปัญหาทุกอย่างที่ถาโถมมาใส่เธอ และทำให้เธอมีพลังใจขึ้นมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

หลังจากนั้นฉรินทร์ก็เล่าเรื่องความรักของเขาคู่ที่มีต่อมารดาของเธอให้ฟังว่า เขาตกหลุมรักมารดาของเธอตั้งแต่ครั้งแรก และรักกันมาก่อนที่เขาจะต้องแต่งงานกับนารีที่เป็นภรรยาของเขาจนถึงปัจจุบันนี้ การแต่งงานครั้งนั้นเป็นความต้องการของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายที่ต่างก็มีธุรกิจที่เชื่อมโยงกัน แต่หลังจากแต่งงานไปแล้ว เขาก็ยังแอบพบกับมารดาของเธอเสมอ จนกระทั่งสองปีต่อมาเธอก็ถือกำเนิดขึ้น

ฉรินทร์ตั้งชื่อเธอว่า ฉรินทร์ ซึ่งเขาให้เหตุผลว่าต้องการให้พ้องกับชื่อฉรินทราซึ่งเป็นชื่อของมารดาของเธอนั่นเอง แต่หลังจากนั้นไม่กี่ปี ฉรินทรากับลูกก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เขาตามหาเธอกับลูกไปทั่วอยู่หลายเดือน แต่ก็คว้าน้ำเหลวทุกครั้ง เขาไม่ได้พบกับฉรินทราและลูกอีกเลย จนกระทั่งได้รับจดหมายที่มีรูปถ่ายครอบครัวจากฉรินทร์

หลังจากที่พ่อลูกได้พบกัน ฉรินทร์ก็อยู่ในการอุปการะของฉรินทร์อย่างลับๆ เขาส่งเสียเธอเรียนจนจบปริญญาตรี และส่งเธอไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ ก่อนจะกลับมารับตำแหน่งเป็นเลขาธุการเอกของเขาจนกระทั่งถึงตอนนี้

พอนึกถึงช่วงชีวิตที่อยู่อังกฤษ ฉรินทร์ก็อดนึกถึงกตติณขึ้นมาไม่ได้ เพราะเขาก็ถูกส่งไปเรียนวิศวกรรมศาสตร์คอมพิวเตอร์ที่นั่นเหมือนกัน แต่

แม้จะเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน เธอกับเขาก็แทบไม่มีปฏิสัมพันธ์กันเลย เพราะเธอไม่รู้ว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรหากรู้ว่าเธอเป็นน้องสาวของเขาก็เกิดจากผู้หญิงอีกคนที่ไม่ใช่มารดาของเขา ทำให้เธอต้องหลบหน้าเขาตลอดเวลา เธอไม่ต้องการให้เขารู้ว่าเธอมีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้ แต่ลึกๆ แล้วเธอกลับรู้สึกผูกพันกับเขาในแบบที่เธอเองก็ไม่เข้าใจ ทุกครั้งที่ได้แอบมองเขาจากที่ไกลๆ ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ลึกๆ ก็ยิ่งเด่นชัดขึ้น

ก่อนที่เธอจะเรียนจบและเดินทางกลับประเทศไทย กฤตินยังคงอยู่ที่ประเทศอังกฤษต่อ เพราะเขาต้องการทำงานหาประสบการณ์ที่นั่นก่อนจะกลับมาช่วยบิดา ซึ่งธารินทร์ก็เห็นดีเห็นงามด้วย เธอได้ข่าวว่าเขาทำงานกับบริษัทที่ปรึกษาทางด้านเทคโนโลยียักษ์ใหญ่ของอังกฤษ และทำท่าว่าจะไปได้สวยเสียด้วย แต่ไม่กี่วันก่อน ธารินทร์บอกกับเธอว่าเขากำลังจะกลับมา ซึ่งนั่นก็เป็นข่าวที่ทำให้หัวใจของเธอเต้นแรงอย่างไม่รู้ตัว

ปีเตอร์สันนั่งมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามอย่างชื่นชม แต่ก็อดเสียดายไม่ได้ที่จะต้องเสียเขาไป เพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาคือฟันเฟืองอันสำคัญของบริษัทมาโดยตลอด

กฤตินเป็นชายหนุ่มที่มีความโดดเด่น ผิวสองสีเหมือนชาวเอเชียทั่วไป เมื่อประกอบกับรูปร่างที่สูงใหญ่และสมส่วน ก็ทำให้เขามีบุคลิกน่าเกรงขามไม่น้อย ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและอ่อนโยนในเวลาเดียวกัน ทุกครั้งที่ยิ้มจะเห็นความจริงใจซ่อนอยู่ในใบหน้าคมคายเสมอ

ตอนที่กฤตินมาสัมภาษณ์งานครั้งแรก เขาแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม ปีเตอร์สันยังจำวันที่เขานำเสนอโครงการ เทคโนโลยีอินโนเวชัน โซลูชัน ที่เป็นการพัฒนาระบบปัญญาประดิษฐ์เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลการตลาดเชิงลึกได้เป็นอย่างดี เพราะเขาอธิบายโครงการได้อย่างชัดเจน และแสดงความกระตือรือร้นที่จะทำงานออกมาอย่างเต็มเปี่ยม ทำให้ทุกคนในห้องประชุมต้องทึ่งในความสามารถของเขา

นอกจากนั้น กฤตินยังมีบทบาทสำคัญในโครงการกรีนเทค อินทิเกรชั่น ซึ่งเป็นการพัฒนาโซลูชันเพื่อการจัดการพลังงานในอาคารอัจฉริยะ โครงการนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยลดการใช้พลังงาน แต่ยังมีส่วนสำคัญในการรักษาลิ่งแวดล้อมด้วย

“ผมรู้สึกใจหายนะที่คุณต้องไป” ปีเตอร์สั่นเอ่ยขึ้นในที่สุด น้ำเสียงเต็มไปด้วยความจริงใจและห่วงใย

กฤตินยิ้มบางๆ “ขอบคุณครับ ผมเองก็ใจหายเหมือนกันที่ต้องไป แต่ผมคิดว่ามันถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องกลับไปช่วยครอบครัว”

ปีเตอร์สั่นพยักหน้า “ผมเข้าใจดี ครอบครัวคือสิ่งที่สำคัญที่สุด แต่ผมอยากให้คุณรู้ว่าถ้าคุณคิดจะกลับมา บริษัทของเรายินดีต้อนรับเสมอ ประตุของเรายังเปิดกว้างสำหรับคุณ”

รอยยิ้มของกฤตินกว้างขึ้น เขาสัมผัสได้ถึงความจริงใจจากคำพูดนั้น มันทำให้เขารู้สึกอบอุ่นใจ “ขอบคุณครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้ทำงานที่นั่น ผมได้เรียนรู้จากทุกคนที่นั่นมากมาย ผมจะไม่ลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณและผู้คนที่นี่มอบให้ผม”

ปีเตอร์สั่นยื่นมือออกไป “ขอให้คุณโชคดี”

กฤตินยื่นมือมาจับมือเขาแน่น “ขอบคุณครับ”

กฤตินค้อมศีรษะให้หัวหน้าของเขา ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากห้องทำงานอันโอโง่งอย่างใจหาย เพื่อนร่วมงานต่างเข้ามาล้อมบอกลาเขา ว่าที่เขาจะออกจากอาคารกระจกสูงใหญ่เพื่อสัมผัสอากาศชั้นและพื้นที่ไพร่ปรายตลอดเวลาของลอนดอนได้ก็ใช้เวลาไปพอสมควร

ฝนตกเป็นเรื่องปกติสำหรับประเทศนี้ เขาเงยหน้าขึ้นรับหยดน้ำเย็นฉ่ำ สูดลมหายใจลึกเอาอากาศสดชื่นเข้าสู่ปอด ก่อนจะบอกตัวเองว่าก้าวต่อไปจะเป็นสิ่งที่ท้าทายยิ่งขึ้น แม้บริษัทของบิดาจะไม่ได้ยิ่งใหญ่เท่าบริษัทที่เขาเพิ่งลาออกมา แต่มันจะเป็นการพิสูจน์ตัวตนของเขาว่าจะรักษาบริษัทของท่าน

เอาไว้ได้ไหม และทำให้มันเจริญก้าวหน้าต่อไปได้อีกแค่ไหน

เสียงโทรศัพท์ดึงความสนใจของกฤติน เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาและกดรับ “สวัสดีครับแม่”

“ตินลาออกจากบริษัทหรือยังลูก”

ชายหนุ่มถอนใจ เพราะเหตุผลหนึ่งที่เขาต้องลาออกจากบริษัทที่กำลังสนุกกับการทำงานก็คือมารดาของเขานั่นเอง

“เรียบริ่อยครับแม่”

“ดีแล้ว” นารีบอกพร้อมเสียงถอนหายใจหนักหน่วงที่ทำให้กฤตินเป็นกังวล “แม่คิดถึงลูกมากนะ อยากให้ลูกกลับมาเร็วๆ”

“ผมขอเคลียร์เรื่องที่นี่อีกสักสัปดาห์นะคะครับ แล้วผมจะรีบกลับ”

ปลายสายเงียบไปสักพัก เหมือนกฤตินจะได้ยินเสียงสะอื้น “ลูกจำเซรินได้ไหม”

“เลขาฯ ของพ่อ นะหรือครับ” เขาจำได้ เพราะทุกครั้งที่มารดาโทร. มาหาก็มักจะพูดเรื่องผู้หญิงคนนั้นเสมอ แต่พูดในทางที่ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร

“แม้ว่านั่นมันมันจ้องจะแย่งพ่อไปจากแม่แน่ๆ แม่คิดว่ามันอาจต้องการทุกอย่างที่เป็นของลูกด้วย รวมทั้งบริษัทของพ่อ กับทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด”

กฤตินลอบถอนใจเพราะจินตนาการที่เป็นไปได้ยากของมารดา “แม่คิดมากไปหรือเปล่าครับ”

“ไม่!” นารีตอบเสียงดัง “แม่จ้างนักสืบแล้ว เขาบอกแม่ว่าพ่อของลูกไปหาคนที่คอนโดด้วย ไปทีก็เป็นชั่วโมง แม่ว่ามันคงอ้วนพ่อของลูกให้ซื้อคอนโดนั้นด้วยมั้ง”

“ใจเย็นๆ นะครับคุณแม่ เอาไว้ผมกลับไปเมืองไทยแล้วเราค่อยคุยกัน เรื่องนี้ละ ตอนที่คุณแม่ต้องทำใจให้สบาย อย่าคิดมาก ผมเป็นห่วงนะครับ”

“ลูกต้องรีบกลับมาละ” นารีเริ่มเอ่ยเสียงปนสะอื้นเบาๆ

“ได้ครับ ผมจะรีบกลับไปให้เร็วที่สุด” กฤตินตอบด้วยน้ำเสียงหนัก

แน่น

แม้จะวางสายโทรศัพท์ที่ไปนานแล้ว แต่กฤตินกลับไม่สามารถสลัดความกังวลที่ฝังอยู่ในใจของเขาออกไปได้ ความสงสัยของมารดาเกี่ยวกับเลขานุการของบิดาทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ เขาไม่แน่ใจว่ามันถูกต้องหรือไม่ เพราะมารดาไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับบริษัทเลย หลายครั้งมันเป็นเพียงแค่เรื่องเล่าจากคนของท่านที่ทำงานอยู่ในบริษัท ซึ่งอาจเกินจริงหรือถูกบิดเบือนไปก็ได้ แต่ข้อมูลจากนักสืบที่เพิ่งได้ยินมาก็ทำให้เขาอดรู้สึกหวั่นไหวไปกับความกังวลของมารดาไม่ได้เช่นกัน

กฤตินสูดลมหายใจลึกแล้วแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ฝนซาลงไปแล้ว แต่บรรยากาศรอบตัวก็ยังคงอึมครึม ชายหนุ่มถอนใจออกมายืดยาว รู้สึกหนักใจต่อการตัดสินใจกลับประเทศไทยครั้งนี้ เขาไม่แน่ใจว่ามันเป็นทางเลือกที่ถูกต้องหรือไม่ ความกังวลของมารดาและความลับของบิดากับเลขานุการของท่านถือเป็นความท้าทายที่จะต้องกลับไปเผชิญด้วย นอกเหนือไปจาก ความรับผิดชอบของเขามที่มีต่อบริษัท

๑

ขณะที่เครื่องบินกำลังลดระดับลง กฤตินมองผ่านหน้าต่างออกไปยังด้านนอกด้วยความตื่นเต้น ท้องฟ้าวันนี้ช่างแจ่มใส แสงแดดแรงกล้าอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็นนักในลอนดอนส่องให้เห็นภูมิทัศน์เบื้องล่างอย่างชัดเจน ฝึนนาเขียวชอุ่มที่มีคันนาตัดกันเป็นช่องๆ ราวกับมีคนเย็บผ้าปะติดปะต่อกัน ให้เป็นพรมผืนใหญ่ปกคลุมผืนดินกว้างไกล ทำให้เขาเกิดความรู้สึกทั้งแปลกและคุ้นเคยในคราวเดียวกัน

เมื่อล้อเครื่องบินสัมผัสรันเวย์ แรงสั่นสะเทือนเบาๆ กระตุ้นให้หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นพร้อมกับความรู้สึกหลากหลายท่วมทับ ทั้งตื่นเต้นและกังวลต่อสิ่งที่รอเขาอยู่เบื้องหน้า และทันทีที่สัญญาณรั๊ดเข็มขัดดับลง เขาก็ปลดมันออกอย่างกระตือรือร้น พนักงานต้อนรับสาวสวยเริ่มเชื้อเชิญผู้โดยสารเข้าสู่อาคารผู้โดยสาร ผู้คนต่างลุกขึ้นยืนเรียงแถวเพื่อจะเดินออกจากเครื่องบินเข้าสู่อาคารผู้โดยสารทันสมัย

หลังจากลงจากเครื่องบิน กฤตินเดินไปยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สองใบจากสายพานมาวางที่รถเข็น ก่อนจะเข็นมันไปตามทางเดินจนถึงโถง

รับผู้โดยสารซึ่งมีผู้คนมากมายยืนอยู่หลังแผงกั้น ต่างคนต่างกำลังรอผู้ที่จะมาถึงอย่างใจจดใจจ่อ แม้เขาจะรู้สึกเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกล แต่ก็อดตื่นเต้นไม่ได้ที่ได้เห็นผู้คนเชื้อชาติเดียวกันมากมายเช่นนี้

“ไอ้ติน!”

เสียงเรียกคุ้นหูดึงให้กฤตินหันไปมอง รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า คมคายทันทีที่เห็นภักดีกำลังโบกมือหย้อยๆ อยู่ท่ามกลางผู้คน ใบหน้าอันคุ้นเคยและท่าทางดีใจอย่างเปิดเผยของเพื่อนทำให้เขารู้สึกอุ่นใจขึ้นมาอย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องกลับไปคืนสู่แผ่นดินแม่อย่างโดดเดี่ยว

ภักดีเป็นเพื่อนสนิทของกฤตินมาตั้งแต่สมัยเรียนประถม เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวสีน้ำผึ้ง ใบหน้าคมเข้มมีกรอบหน้าชัดเจน ซึ่งก็รับกับคิ้วเข้มและดวงตากกลมโตที่เต็มไปด้วยความขี้เล่นและจริงจัง ทนวดเคราบางๆ ของเขาเพิ่มเสน่ห์ในแบบผู้ใหญ่ แต่ยังคงเป็นกันเองเสมอ ผมสั้นและเรียบง่าย รอยยิ้มของเขามีเสน่ห์และมักแสดงออกถึงความเป็นมิตรตลอดเวลา ทำให้เขาดูสดใสและเข้าถึงง่าย

กฤตินยกมือขึ้นโบกตอบเพื่อน แล้วรีบผลักรถเข็นไปหาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะโผล่เข้าไปกอดภักดีแน่น อันเป็นการแสดงถึงความผูกพันและมิตรภาพที่ยาวนาน

“พอๆ กระจุกกระต่ายจะแหล็ก” ภักดีรีบดันร่างของเขาออกอย่างรู้สึกเขิน

“สวัสดิ์คะพี่ติน”

เสียงหวานใสถึงความสนใจของกฤตินจากเพื่อนให้หันไปมอง เจ้าของเสียงเป็นหญิงสาวที่มีรูปร่างเล็กและเพรียวบาง เรือนผมยาวผูกเป็นหางม้าไว้ด้านหลัง ผิวของเธอเนียนละเอียดและมีสีเหมือนนํ้านม ดวงตาเรียวยาวจมุกโต่งเป็นสันและมีริมฝีปากบางสีชมพูทำให้ใบหน้าดูอ่อนหวานน่ารัก

“น้องริลาไซ้ใหม่” เขาร้องทัก

ชาลีস্যิ้มหวานจนเผยให้เห็นริ้วฟันสวยและชาวสะอาดทันทีที่เขา

แสดงท่าทีว่าจำเธอได้ ดวงตาของเธอเป็นประกายแวบแวมด้วยความดีใจ
“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะคะ”

“ขบใจจะ น่องริสาบายดีใช่ไหม”

“สบายดีค่ะ แค่คิดถึงพี่ตินมากเท่านั้นเอง”

“เหม...พูดแบบนี้ สงสัยต้องทบทของฝากเป็นสองเท่าแล้วมั้ง”

“ชื่อมาเยอะหรือไง พ่อขุนแผน” ภัคดีแซว

“เปล่า” กฤตินหันไปยิ้มทะเล้นกับเพื่อน “เอาของนายให้น้องริสาไง”

“อ้าว...โหงงนั่นละ” เพื่อนประท้วง

กฤตินหัวเราะ “ฉันล้อเล่นนะ ของฝากเยอะเยอะจนเลือกไม่ถูกต่างหาก
ล่ะ”

“เออๆ” ภัคดีพยักหน้า “ฉันว่ารีบกลับเถอะ แม่นายรออยู่ ปานนี้ยังไม่ติดแก้อี้อแล้วมั้ง”

“ไปสิ” กฤตินเห็นด้วย เพราะเขาเองก็อยากพบพ่อกับแม่เหมือนกัน ก่อนจะเซ็นรถกระบะไปตามเพื่อนไป โดยมีซาลิสากะแซนของเขาอย่างแนบชิดเดินตามไปด้วย

ทันทีที่ออกจากตัวอาคารทันสมัยเพื่อข้ามทางเชื่อมไปยังอาคารจอดรถ กฤตินก็สัมผัสได้ถึงอากาศร้อนชื้นของเมืองไทยอย่างเต็มที่ ความร้อนชื้นที่ปะทะผิวหนังทำให้เขานึกถึงวันเก่าๆ และทำให้เขารู้สึกถึงการกลับบ้านอย่างแท้จริง ไม่ใช่การกลับจากการทำงานแล้วต้องอยู่ในอะพาร์ตเมนต์อย่างโดดเดี่ยวเหมือนตอนอยู่ที่ลอนดอน

เมื่อมาถึงรถเอสยูวีของภัคดี ชายหนุ่มทั้งสองจึงช่วยกันยกกระเป๋าสัมภาระใส่ท้ายรถ ก่อนที่เจ้าของรถจะเดินไปเปิดประตูฝั่งคนขับขึ้นไปนั่ง แต่เมื่อกฤตินจะเดินไปเปิดประตูข้างคนขับ เขากลับถูกซาลิสาดันให้เข้าไปนั่งกับเธอที่เบาะหลังรถ สารทิหนุ่มหันมาอ้าปากเหมือนจะพูดอะไร แต่แล้วก็กลับหุบปากแล้วส่ายหน้า ก่อนจะหันไปสตาร์ตรถขับออกจากช่องจอดอย่างนิ่มนวล

“ได้ข่าวว่านายเป็นคนโปรดของคุณพ่อ” กฤตินชวนคุยขณะที่รถเคลื่อนตัวออกจากอาคารจอดรถของสนามบิน

“ก็ไม่ขนาดนั้นหรอก ฉันก็แค่ทำงาน บังเอิญทำเก่งไปหน่อยก็เลยทำกำไรให้บริษัทได้มากพอตัว”

“ไม่ค่อยมีเลยนะคะพี่ักดี” ซาลิสาดแซวด้วยความหมั่นไส้ไม่ได้ กฤตินหัวเราะอย่างอารมณดี “แต่มันก็พูดถูกนะน้องริสา พี่ได้ยินคุณพ่อชมมันตลอดเลยเวลาโทร. หา ไม่อย่างนั้นมันคงไม่ได้เป็นถึงผู้จัดการแผนกวิจัยและพัฒนาหรอก”

“ก็แค่ผู้จัดการ” หญิงสาวทำปากแหมะอย่างนึกหมั่นไส้ “ริสว่าไม่มีใครเก่งเท่าพี่ตินหรอกคะ ริสาได้ยินมาจากคุณพ่อว่าพี่ตินเป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ที่เก่งที่สุดในอังกฤษเลย คุณพ่อบอกว่าคุณลุงเตรียมตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการให้พี่ตินแล้วด้วย”

คุณพ่อที่ซาลิสาเอ่ยถึงคือสามารถ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร หรือ ซีอีโอของบริษัทเทรนต์ เทค เวฟ อินโนเวชันนั่นเอง เขาเป็นเพื่อนรักกับธารินทร์เหมือนกับที่กฤตินกับักดีสนิทสนมกัน แถมยังเป็นผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทมาตั้งแต่ต้นด้วย ซึ่งนั่นก็ทำให้ทั้งสองครอบครัวสนิทสนมกันมาก

“ไม่ขนาดนั้นหรอก” กฤตินหัวเราะเขินๆ คำชม “ว่าแต่พี่ได้ยินมาว่าอาสาสมัครให้น้องริสามาทำงานที่ฝ่ายซีเอสอาร์ด้วยใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ คุณพ่อบอกว่าให้ทำไปก่อน พอพี่ตินกลับมาแล้วจะย้ายไปเป็นเลขาฯ พี่ติน” ซาลิสาเอ่ยเสียงอ่อน “พี่ตินว่ายังไงคะ จะรับน้องริสาเข้าทำงานไหม”

“เออ...พี่ยังไม่ได้อะไรเลย คงต้องรอคุยกับคุณพ่อก่อน” กฤตินบอกอย่างรักษามารยาท

“เงินถ้าพี่ตินต้องการเลขาฯ พี่ตินต้องคิดถึงริสาก่อนคนอื่นนะ”

“ได้สิ” กฤตินยิ้ม แม้อันใจจะรู้สึกเหมือนถูกบังคับ แต่เขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ ความสัมพันธ์ระหว่างสองครอบครัวแน่นแฟ้นเกินกว่าจะแสดงออก

เขาเห็นซาลิสามีตั้งแต่เด็ก และเอ็นดูเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง นั่นจึงทำให้เขาต้องเลือกคำพูดอย่างระมัดระวัง

ไม่นานรถของภักดีก็เคลื่อนผ่านประตูรั้วเหล็กตัดของตระกูลกิจไพศาลสมบัติ คฤหาสน์หลังใหญ่สไตล์โคโลเนียลตั้งอยู่ท่ามกลางสวนอันร่มรื่น สองข้างทางเป็นสนามหญ้าเขียวขจีและสวนดอกไม้ที่ถูกตัดแต่งอย่างประณีต ทำให้ทัศนียอดไม้ได้ที่จะลดกระຈกลงแล้วสุดเอากลิ่นแห่งความทรงจำที่ไซมกับสายลมอ่อนเข้าสู่ปอด ทุกสิ่งที่เขาสัมผัสได้ล้วนทำให้ความหลังย้อนกลับมาท่วมทับในความคิดของเขา

“ถึงแล้ว ขอต้อนรับกลับบ้านสู่บ้านเวียไอ้ติน” ภักดีเอ่ยขณะจอดรถ

ภักดีเปิดประตูรถออกไปแล้วสุดหายใจลึกอีกครั้ง ก่อนจะหันไปประคองซาลิสาลงจากรถแล้วเดินไปชนกระเป๋าสัมภาระลงจากท้ายรถพร้อมทั้งภักดี

“ติน!”

เสียงเรียกของมารดาตั้งให้ภักดีหันไปมอง ใบหน้าสวยสมวัยของนารีฉายแววแห่งความดีใจ เขาทิ้งกระเป๋าวีบนพื้นก่อนจะเฝ้เข้าหาท่านแล้วกอดท่านไว้ในอ้อมแขน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะลูก แม่คิดถึงลูกเหลือเกิน” นารีเอ่ยเสียงปนสะอื้น สองแขนโอบกอดเขาตอบอย่างแนบแน่น

“ผมก็คิดถึงแม่ครับ แม่สบายดีนะครับ”

“จ๊ะ” นารีถอยออกไปเล็กน้อยเพื่อมองเขาด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความคิดถึง น้ำตาแห่งความสุขคลออยู่ในดวงตา ริมฝีปากเผยยิ้มที่บ่งบอกถึงความสุข สองมือบางยกขึ้นประคองแก้มลูกชายด้วยความรักอย่างสุดซึ้ง “ลูกโตขึ้นมากเลยนะ”

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะไอ้ลูกชาย”

เสียงของธารินทร์ดึงความสนใจของเขาไปจากมารดา เขาหันไปยิ้มให้

บิดา “สวัสดิ์ครับคุณพ่อ”

ธารินทร์อ้าแขนต้อนรับ กฤตินจึงถอยออกจากมารดาแล้วเข้าไปกอดบิดาอย่างแนบแน่น อ้อมกอดของบิดามารดานั้นอบอุ่นจนเขาคิดว่าไม่อยากจะไปไหนอีกแล้ว และรู้สึกคิดถึงตุ๊กที่กลับมา

“เข้าไปข้างในกันเถอะ เดินทางมาไกลคงจะเหนื่อยแยะ” ธารินทร์บอกพลางโอบไหล่ลูกชายเข้าไปในบ้าน ปล่อยให้คนรับใช้ช่วยกันยกกระเป๋าใส่สัมภาระเข้ามา

เมื่อเข้าไปในห้องรับแขกโอโถง กฤตินพบว่าสามารถมาคอยอยู่ได้แล้ว เขารีบยกมือไหว้เพื่อนของบิดาอย่างนอบน้อม ก่อนจะได้รับการรอยยิ้มและการรับไหว้ตอบอย่างอบอุ่น

“การเดินทางเป็นยังไงบ้าง”

“ราบรื่นดีครับคุณอา”

“กลับมาก็ดีแล้ว ริสาบ่นคิดถึงตินทุกวันเลย อาละปวดหัวจะแยะอยู่แล้ว” สามารถหัวเราะ

“คุณพ่ออะ” ซาลิสาท้วงด้วยความขวยเขิน

ผู้เป็นบิดาหัวเราะท่าทางน่าเอ็นดูของลูกสาว ก่อนที่นารีจะเชื้อเชิญทุกคนไปนั่งล้อมวงกันที่ชุดรับแขก และสั่งให้คนรับใช้นำน้ำกับอาหารว่างมาบริการทุกคน กฤตินทชุดตัวนั่งลงระหว่างบิดากับมารดาที่โซฟาตัวยาว ส่วนสามารถก็นั่งลงบนโซฟาเดี่ยวด้านข้าง โดยมีซาลิสาทชุดตัวนั่งลงตรงที่พักแขน ครู่หนึ่งภักดีก็ตามเข้ามาหลังจากนารีไปจอดในโรงรถเรียบร้อยแล้ว

การพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นอยู่ต่างบ้านต่างเมืองและการเดินทางของกฤตินเป็นไปอย่างชื่นมื่น เขานำของฝากจากอังกฤษออกมาจากกระเป๋าเพื่อมอบให้ทุกคน ไม่วายเล่าถึงที่มาของของฝากแต่ละชิ้นด้วยความภูมิใจ

“นี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว หิวหรือยังลูก” นารีเอ่ยถามลูกชายหลังจากนั่งคุยกันได้สักพักใหญ่

“วันนี้แม่ตื่นแต่เข้ามาเช้าคร่ำเองเลยนะ” ธารินทร์เสริม

“จริงหรือครับคุณแม่” กฤตินหันไปถามมารดาด้วยความตื่นตะลึง
“ใช่จ้ะ แม่ทำน้ำพริกกะปิ ปลาทุทอด กับไข่ชะอมของโปรดลูกเอาไว้
ด้วยนะ”

“อา...ฟังแล้วหิวเลยครับ” กฤตินลှบท้อง “อยู่ที่ลอนดอนหาकिनยาก
ที่มีก็ไม่เหมือนรสมือแม่เลยครับ”

“แน่นอนสิ ไม่มีใครทำน้ำพริกกะปิได้อร่อยเท่าแม่แล้ว” ธารินทร์เอ่ย
สนับสนุน

“จริงครับ” กฤตินเห็นด้วย

ธารินทร์หัวเราะแล้วหันไปหาเพื่อน “นายกับริสาอยู่กินกลางวันด้วย
กันนะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ถึงนายจะไม่ชวน ลูกสาวฉันก็คงไม่ปล่อยให้กลับแน่”
สามารถหัวเราะ เล่นเอาลูกสาวถึงกับอายม้วน

หลังจากนั้นทุกคนจึงย้ายกันไปนั่งอีกห้องและรับประทานอาหารกัน
อย่างเอร็ดอร่อย โดยเฉพาะกฤตินที่คิดถึงอาหารไทยฝีมือมารดามาก อาหาร
มื้อนี้จึงเต็มไปด้วยความสุขอย่างที่เขาไม่ได้สัมผัสมานาน จนกระทั่งอิมหนา
สำราญกันแล้วจึงย้ายกลับไปนั่งพูดคุยกันที่ห้องนั่งเล่นอีกครั้ง ก่อนที่
สามารถจะลุกขึ้นเพื่อขอตัวกลับเมื่อเวลาล่วงเลยไปมาก

“ขอบคุณที่มาต้อนรับนะครับคุณอา” กฤตินเอ่ย ก่อนจะหันไปยิ้มให้
ซาลิส “น้องริสาด้วยนะ พี่ขอบใจมาก”

“ยินดีค่ะ” หญิงสาวยิ้มเป็นรับไมตรีของเขา

สามารถยื่นมือมาแตะไหล่หลานชาย “อาไปนะ ถ้าพร้อมเมื่อไรก็ไป
ที่ออฟฟิศนะ ได้คนมีฝีมืออย่างตินมาช่วย บริษัทคงคึกคักแน่”

“ครับคุณอา” กฤตินยกมือไหว้ลา

สามารถกับซาลิสกลับไปพร้อมกับภักดี สามพ่อแม่ลูกจึงได้อยู่ด้วยกัน
กันอย่างอบอุ่น ก่อนที่นารีจะบอกให้ลูกชายไปอาบน้ำพักผ่อน แล้วอีกสักครู่
เธอนำบัวลอยแก้วฟักทองซึ่งเป็นของโปรดของเขาขึ้นไปให้ที่ห้อง วินาที

นั่นกฤตินก็รู้ได้ทันทีว่ามารดาคงอยากจะคุยกับเขาตามลำพังในเรื่องที่ทันท่วงทีใจอยู่

กฤตินเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของตัวเองแล้วมองไปรอบๆ ด้วยความคิดถึง ทุกสิ่งในห้องยังคงถูกจัดวางเอาไว้ในตำแหน่งเดิมอย่างเป็นระเบียบราวกับเวลาหยุดนิ่ง ความทรงจำในวัยเยาว์ที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในห้องนี้ ฉายแวบเข้ามาแทบจะทันที เขาเดินไปทึ่งตัวลงนั่งที่ปลายเตียงแล้วมองรอบๆ อีกครั้ง ก่อนจะหลับตาลงสุดลมหายใจลึกเพื่อตีความกับบรรยากาศเก่าๆ ที่คิดถึง

แสงแดดอ่อนๆ ส่องผ่านม่านโปร่งสีขาวเข้ามาในห้อง กระทบกับภาพถ่ายตรงหลังตู้ที่เรียงรายไปด้วยความทรงจำแห่งวัยเยาว์ ทุกภาพถ่ายมีเรื่องราวของมันเอง ทั้งรูปถ่ายกับครอบครัวในวันหยุดพักผ่อน รูปถ่ายกับเพื่อนๆ ในงานเลี้ยงสังสรรค์ และรูปที่เขายิ้มอย่างสดใสในวันรับปริญญา สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้กฤตินรู้สึกอบอุ่นและคิดถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา

เขายื่นมือไปสัมผัสหนังสือเล่มโปรดที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง เล่มที่เขาเคยอ่านซ้ำไปซ้ำมาจนหน้ากระดาษเริ่มเหลือง ความทรงจำเรื่องราวในหนังสือแต่ละหน้าผสมผสานกับความทรงจำส่วนตัวของเขาเอง ราวกับว่าหนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขาไปแล้ว

กฤตินลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า เขาพบเสื้อผ้าชุดเก่าที่เขาเคยสวมเสื้อเซ็ทตัวโปรดที่แม่ซื้อให้ในวันเกิดครั้งที่สิบแปด และเสื้อกีฬาที่เขาใส่ในการแข่งขันฟุตบอลทั้งของโรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัย ทุกชิ้นเรียกกริบซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจถึงความรักและความเอาใจใส่ของมารดาได้เป็นอย่างดี ทำให้เขาอดยิ้มไปกับความทรงจำเหล่านั้นไม่ได้

หลังจากตีความกับความหลังสมใจแล้ว กฤตินก็เดินไปเข้าห้องน้ำ พื้นผิวกระเบื้องเย็นสบายอยู่ภายใต้ฝ่าเท้า เขาเริ่มถอดเสื้อผ้าทีละชิ้นทิ้งลงในตะกร้าจันทน์เปลือยเปล่า ภาพที่สะท้อนกระจกออกมานั้นเผยให้เห็น

ชายหนุ่มรูปร่างกำยำอันเป็นผลจากการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ

กล้ามเนื้อที่ถูกฝึกฝนอย่างดีทำให้รูปร่างของเขาดูแข็งแรงและสมส่วน ไหล่กว้างและแขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแสดงถึงความเข้มแข็งและความสามารถในการแบกรับภาระต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ ออกกำลังกายที่มีเส้นเลือดต่างๆ ไหลเวียนมาอย่างชัดเจนเมื่อเขาขยับตัว หน้าที่องที่ถูกรับเป็นกล้ามเนื้อหกชั้น ทำให้เขาดูเหมือนนายแบบในนิตยสารแฟชั่น ผิวที่ไร้รอยตำหนิและเรียบเนียนเพิ่มเสน่ห์ให้แก่รูปร่างที่สมบูรณ์แบบของเขา ขาที่ยาวและมีกล้ามเนื้อเรียวยาวตั้งแต่สะโพกลงไปถึงน่องแสดงถึงการฝึกฝนวิ่งและยกน้ำหนักอย่างสม่ำเสมอ

กฤตินยิ้มให้แก่ตัวเอง ความมั่นใจในรูปร่างที่บากบั่นสร้างขึ้นมาทำให้เขาไม่รู้สึกกดดันเวลาอยู่ท่ามกลางผู้คน มันทำให้เขารู้สึกพร้อมจะลุยทุกสถานการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต จากนั้นเขาก็เดินไปได้ฝักบัว เปิดน้ำให้สาดซัดเข้าใส่ใบหน้าและร่างกาย ความเย็นของกระเบื้องได้ฝ่าเท้าและน้ำอุ่นที่ชีโลมกายช่วยให้ผ่อนคลายและสลายความเหนื่อยล้าจากการเดินทางได้เป็นอย่างดี มันทำให้เขารู้สึกสงบและพร้อมสำหรับสิ่งใหม่ๆ ที่กำลังจะตามมา

หลังจากอาบน้ำเสร็จ กฤตินก็เช็ดตัวและสวมเสื้อผ้าสบายๆ ด้วยเสื้อโพลีเอสเตอร์เงินกับกางเกงขาสั้นหลวมๆ ก่อนจะถูกลีเกียงเคาะประตูถึงความสนใจไป เขาก็เดินไปเปิดประตู

“อาบน้ำเสร็จแล้วหรือ” นารีเอ่ยถาม สองมือถือถาดที่มีถ้วยใส่บัวลอยแก้วพักทองมาด้วย

“เสร็จแล้วครับ” เขาตอบขณะดึงถาดขนมหวานมาถือเองแล้วเปิดทางให้มารดาเข้ามาในห้องนอน

กฤตินวางถาดลงบนโต๊ะอ่านหนังสือแล้วนั่งลงกินอย่างเอร็ดอร่อย ท่ามกลางสายตาสีมปริมของมารดาที่ทรุดตัวลงนั่งที่ขอบเตียง “อร่อยเหมือนเดิมเลยครับ ฝีมือคุณแม่นี้ควรได้มีชิลินะครับ”

คนได้รับคำชมหัวเราะ “อร่อยก็กินให้หมดนะ”

เขาทำตามที่มารดาบอก เพราะขนมหวานถ้วยนี้เขาไม่ได้กินอีกเลยนับตั้งแต่เริ่มไปเรียนปริญญาโทที่อังกฤษจนกระทั่งกลับมาถึงบ้านในเวลานี้ การได้สัมผัสรสชาติอีกครั้งทำให้เขารู้สึกเหมือนได้กินอาหารทิพย์จากสวรรค์

มารดาของเขานั่งนิ่งเงิบมองเขากินขนมหวานจนเกลี้ยง และทอดเวลาครู่หนึ่งจึงค่อยตัดลิ้นใจเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกังวล

“ตินจำเรื่องที่เราคุยกันครั้งสุดท้ายได้หรือเปล่า”

กฤตินงยหน้ามองมารดา ซึ่งเขาสัมผัสได้ทันทีถึงความไม่สบายใจของเธอ “เรื่องอะไรหรือครับ”

นารีถอนหายใจลึก มองหน้าลูกชายด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความกังวล “เรื่องพ่อของลูกกับแม่เลขาฯ นั้นนะสิ”

“ผู้หญิงที่ชื่อศิรินทร์นะหรือครับ”

นารีพยักหน้า “แม่คิดว่าพ่อกับผู้หญิงคนนั้นมีความสัมพันธ์กันเกินกว่าจะเป็นแค่เจ้านายกับลูกน้อง”

“อะไรทำให้แม่แน่ใจขนาดนั้นครับ”

“แม่เคยเล่าให้ฟังแล้วว่าแม่จ้างนักสืบ แล้วเขาก็เอาหลักฐานมาให้แม่ดู” นารีถอนใจ ก่อนจะดึงภาพถ่ายออกมาจากกระเป๋าเสื้อคลุม มือของเธอสั่นเล็กน้อยขณะส่งภาพเหล่านั้นให้ลูกชาย ดวงตาที่จ้องมองเขาเต็มไปด้วยความระแวงและเจ็บปวดหัวใจ

กฤตินรับมาดูก็เห็นภาพที่บิดาของเขาเข้าและออกจากคอนโดมิเนียมหรูหรากลางหนึ่ง วันที่และเวลาตรงมุมล่างของแต่ละภาพนั้นบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเป็นวันเดียวกัน แต่เวลาต่างกันราวสองชั่วโมง และยังมีภาพที่ถ่ายจากโถงทางเดินหน้าห้องที่เผยให้เห็นบิดาของเขากำลังกอดเธออยู่ที่หน้าประตูอย่างแนบแน่น

“ตอนแรกที่มีคนมาบอก แม่ก็ไม่อยากเชื่อหรอกนะ แต่พอเห็นรูปพวกนี้แล้ว แม่ก็...” นารีทอดเสียงลงด้วยความรู้สึกขมขื่น

กฤตินลุกไปนั่งใกล้กับมารดาแล้วดึงท่านมากอดอย่างห่วงใยและ

อยากปกป้อง “แม่ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมจะหาทางจัดการกับเรื่องนี้เอง”

“แม่เชื่อว่าลูกทำได้ แม่แค่อยากให้ครอบครัวเรากลับมาเป็นเหมือนเดิม”

กฤตินกอดมารดาแน่นขึ้น “ผมจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อให้มันเป็นอย่างนั้นครับ”

นารีส่งยิ้มให้ทั้งน้ำตา “ขอบใจมากนะลูก”

แม้คำพูดปลอบโยนของเขาจะเต็มไปด้วยความหนักแน่น แต่หัวใจของกฤตินกลับเต็มไปด้วยความสับสนและคำถามที่ยังไร้คำตอบ เขารู้ว่าเรื่องนี้อาจเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาและครอบครัวไปตลอดกาลก็เป็นได้

๒

รถตู้สีดำคันใหญ่เคลื่อนตัวเข้ามาจอดหน้าอาคารสำนักงานของเทอร์นต์ เทค เวฟ อินโนเวชัน ประตูห้องผู้โดยสารเลื่อนเปิดออกโดยอัตโนมัติ ธารินทร์ก้าวลงจากรถเป็นคนแรก ก่อนที่กฤตินจะก้าวตามลงมายืนเคียงข้างกับบิดาของเขาท่ามกลางการต้อนรับจากคณะกรรมการบริหารและพนักงานระดับสูงหลายคน

สามารถซึ่งเป็นประธานเจ้าหน้าที่บริหารก็เริ่มแนะนำเหล่าคณะกรรมการบริหารให้กฤตินรู้จักทีละคน เขายกมือไหว้ทุกคนอย่างนอบน้อม เพราะแม้เขาจะเป็นถึงลูกชายของเจ้าของบริษัท แต่ทุกคนที่นี่ล้วนมีอาวุโสกว่าเขา ไม่ว่าจะด้วยอายุหรือระยะเวลาการทำงาน

หลังจากนั้นสามารถก็เดินนำเข้าไปในอาคารซึ่งเป็นพื้นที่ที่โอโถงมาก เพดานสูงลิบกับผนังกระจกบานใหญ่ รวมไปถึงพื้นที่ปูด้วยแกรนิตสีดำทำให้ตัวอาคารดูมีพลังแห่งความยิ่งใหญ่ พนักงานเกือบทั้งบริษัทมารวมกันอยู่ที่นี้เพื่อคอยต้อนรับลูกชายของท่านประธานด้วยความตื่นเต้น

เสียงชื่นชมในความหน้าตาดีและมีรูปร่างที่แข็งแรงของกฤตินดังขึ้น

เบาๆ จากเหล่าพนักงานหญิง เขาพยายามไม่สนใจ เพราะเขามาที่นี่เพื่อทำงาน และสานต่อเจตนากรรมณ์ของบิดา แต่ก็ยังไม่วายกวาดตามองไปยังบรรดาผู้หญิงเหล่านั้นเพื่อค้นหาคนที่ทำให้มารดาของเขาไม่สบายใจ

“อา...” ธารินทร์คราง ก่อนจะก้มมือเรียกใครบางคนมาหา

หญิงสาวคนหนึ่งแยกตัวออกมาจากกลุ่มพนักงาน เธอเดินตรงมา ด้วยท่าทางมั่นใจ กฤตินพบว่าเธอเป็นคนสวยมาก ใบหน้าที่อ่อนหวานและบุคลิกของเธอทำให้เขาตกหลุมรักแทบจะทันที แม้จะไม่เคยพบกันมาก่อน เขากลับรู้สึกคุ้นหน้าเธอเป็นอย่างมาก แต่นี่ก็อย่างไรก็ยังไม่ออกกว่าเคยเจอกันที่ไหน

แต่ความรู้สึกเหล่านั้นก็ต้องสะดุดลงเมื่อธารินทร์แนะนำเธอให้เขารู้จัก “นี่เชริน เป็นเลขาฯ ของพ่อเอง”

หัวใจของกฤตินกระตุบเมื่อได้รู้ว่าเธอคือหญิงสาวที่มารดากล่าวหาว่าเป็นมากกว่าแค่เลขานุการของบิดา ความรู้สึกขัดแย้งและความผิดหวังแทรกซึมเข้ามาในใจ จากที่หลงชื่นชมเมื่อครู่ กลับกลายเป็นความรู้สึกตะขิดตะขวงใจ แต่เขาก็พยายามเก็บอารมณ์เหล่านั้นไว้ภายใต้รอยยิ้มที่เรียบเฉย

“สวัสดีครับ คุณเชริน” เขาเอ่ยเสียงเรียบ ไม่แสดงออกถึงความเป็นมิตร แต่ก็ไม่ทำให้อีกฝ่ายคิดว่าเขาข่มเธอ

“สวัสดีค่ะ คุณกฤติน” เธอยิ้มพร้อมยกมือไหว้เขา รอยยิ้มนั้นหวานจนหัวใจของกฤตินสั่นไหว เขาแทบโกรธเธอไม่ลง และอาจถึงขั้นหลงใหลเธอเสียด้วยซ้ำ นี่กรรมที่ทำให้คนสูงวัยอย่างบิดาของเขาหลงเธอจนหัวปักหัวปำ

หลังจากนั้นสามารถก็นำกฤตินกับธารินทร์ไปที่ลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังห้องประชุมสำหรับผู้บริหารที่ชั้นบนสุดของอาคาร เมื่อชายหนุ่มก้าวเข้าไปในลิฟต์กับบิดา เขาก็ต้องแปลกใจอีกครั้งที่บิดาของเขา ก้มมือเรียกศิริินทร์ให้ขึ้นไปด้วย

เมื่อครูก็แนะนำผู้หญิงคนนี้ให้เขารู้จักด้วยตัวเอง คราวนี้ยังให้ขึ้นลิฟต์ที่เต็มไปด้วยผู้บริหารระดับสูงด้วย ความมีอภิสิทธิ์นี้ทำให้กฤตินรู้สึกได้เลยว่า ความคิดของมารดาอาจไม่เกินจริงไปเลยแม้แต่น้อย และเขาก็เริ่มเชื่อแล้วว่าเธออาจมีสัมพันธ์กับบิดาของเขามากกว่าความเป็นเจ้านายกับลูกน้องจริงๆ

หลังจากลิฟต์เคลื่อนขึ้นไปถึงชั้นบนสุด สามารถก็นำทุกคนไปที่ห้องประชุมสำหรับผู้บริหาร ธารินทร์นั่งเป็นประธานอยู่ที่หัวโต๊ะ โดยมีกฤตินกับสามารถนั่งหน้าข้าง จากนั้นพวกผู้บริหารก็นั่งเรียงรายไปตามแนวยาวของโต๊ะ ส่วนกฤตินปลีกตัวออกไป ก่อนจะกลับมาพร้อมพนักงานเพื่อควบคุมการเสิร์ฟน้ำดื่มกับอาหารว่างให้แก่ทุกคน จากนั้นเธอก็ไปทูลดตัวลงนั่งที่เก้าอี้เบื้องหลังธารินทร์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ใกล้กับเขาด้วย

เมื่อทุกคนนั่งเรียงรายอยู่ที่โต๊ะประชุมพร้อมเพรียงกันแล้ว ผู้บริหารแต่ละคนต่างก็จับจ้องมาที่ธารินทร์ ก่อนที่ผู้เป็นประธานกรรมการบริษัทจะยืนขึ้นพร้อมกับที่ดวงตาคมกริบมองไปรอบๆ โต๊ะประชุม

“ทุกท่านครับ วันนี้เป็นวันที่สำคัญมากสำหรับเทรนด์ เทคโนโลยีของพวกเรา” ธารินทร์กล่าวเสียงหนักแน่น “วันนี้ผมอยากจะแนะนำบุคคลที่สำคัญอีกคนหนึ่งให้แก่ทุกท่านได้รู้จัก เขาเป็นผู้ที่จะช่วยนำพาองค์กรของเราไปสู่ความสำเร็จอีกขั้นหนึ่ง”

พูดจบธารินทร์ก็หันมาหากฤตินแล้วพยักหน้าให้ลุกขึ้นยืน ชายหนุ่มจึงยืนขึ้นแล้วโค้งคำนับให้ทุกคนในห้องอีกครั้ง เพราะทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นผู้อาวุโสของบริษัททั้งสิ้น

“นี่คือกฤติน ลูกชายของผมเอง” ธารินทร์กล่าวด้วยความภาคภูมิใจ “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เขาจะเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการของบริษัทเรา”

เสียงกระซิบกระซาบเล็กน้อยดังขึ้นในห้องประชุม ผู้บริหารหลายคนต่างหันมองหน้ากันและพยักหน้าด้วยความยินดี ก่อนที่ธารินทร์จะผายมือให้

สามารถกล่าวต่อแล้วทรวดตัวลงนั่ง

“ทุกคนอาจกำลังสงสัยว่าหลานชายของผมจะสามารถทำหน้าที่ซีทีโอของบริษัทของเราได้หรือไม่ ผมจึงอยากจะขอแนะนำประวัติของเขาคร่าวๆ เพื่อเสริมความมั่นใจของทุกคน”

หลังจากนั้นสามารถก็เริ่มแนะนำประวัติของกฤตินว่าเขาจบปริญญาตรีและโทด้านวิศวกรรมคอมพิวเตอร์จากมหาวิทยาลัยชื่อดังและเก่าแก่ของอังกฤษ มีประสบการณ์การทำงานในบริษัทเทคโนโลยีระดับโลกของลอนดอนซึ่งเป็นที่รู้จักของทุกคนในที่นี้เป็นอย่างดี เขามีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาและนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในองค์กร รวมถึงมีความสามารถในการบริหารจัดการทีมงานเทคนิคได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทุกคนได้เห็นจากหนังสือรับรองของบริษัทที่ลอนดอนซึ่งรวมอยู่ในเอกสารการประชุม

“นอกจากนี้กฤตินยังมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลและมีความสามารถในการคิดเชิงกลยุทธ์ ซึ่งผมคิดว่าจะช่วยให้อำนาจของเราสามารถก้าวข้ามความท้าทายต่างๆ และเติบโตได้อย่างยั่งยืนในอนาคต” สามารถหันไปมองกฤตินด้วยความภาคภูมิใจอีกครั้ง “ผมมั่นใจว่ากฤตินจะสามารถนำพาบริษัทของเราไปสู่ความสำเร็จอีกขั้นหนึ่งได้ และหวังว่าทุกคนจะให้การสนับสนุนและร่วมมือกับเขาในการทำงาน”

เสียงตบมือดังขึ้นเสมือนการต้อนรับด้วยไมตรี กฤตินยิ้มค้อมศีรษะให้ทุกคนอีกครั้งอย่างนอบน้อม เมื่อสามารถทรวดตัวลงนั่ง ก็หมายความว่าถึงเวลาที่เขาจะต้องกล่าวอะไรบางอย่างแล้ว

“ผมขอขอบคุณท่านประธาน คุณสามารถ และทุกท่านที่มอบโอกาสนี้ให้ผม” กฤตินเริ่มด้วยน้ำเสียงที่มั่นคง ก่อนจะหยุดเว้นจังหวะเล็กน้อยพลางมองไปรอบๆ ห้องประชุม “ผมตระหนักดีว่าการเข้ารับตำแหน่งนี้ในฐานะลูกชายของท่านประธานอาจทำให้หลายคนสงสัยในความสามารถของผม แต่ผมขอสัญญาว่าจะใช้ความรู้และประสบการณ์ทั้งหมดเพื่อพิสูจน์ตัวเอง และนำพาบริษัทของเราไปสู่ความก้าวหน้าท่ามกลางโลกที่กำลังหมุน

เร็วอยู่ในเวลานี้ และผมหวังว่าจะได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนจากทุกท่านในการทำงานต่อไป ขอขอบคุณครับ”

เสียงปรบมือดังขึ้นอีกครั้งในห้องประชุม ผู้บริหารทุกคนต่างปรบมือแสดงความยินดีและต้อนรับ นั่นทำให้ธารินทร์อดยิ้มอย่างภูมิใจในตัวลูกชายไม่ได้

หลังจากการประชุมสิ้นสุดลง กฤตินรู้สึกถึงความหนักใจที่ธำโถมเข้ามา แต่ความมั่นใจในตัวเองก็ทำให้ความกังวลไม่ถูกแสดงออกไป เขาเดินตามบิดากับสามารถไปยังห้องทำงานใหม่ของตัวเอง ในขณะที่คนอื่นๆ แยกย้ายกันไปทำงาน จะมีก็เพียงศิรินทร์เท่านั้นที่เดินตามมาอย่างเงียบๆ

ห้องทำงานของกฤตินเป็นห้องที่มีพื้นที่กว้างขวางและตกแต่งอย่างหรูหรา พื้นห้องเป็นไม้เนื้อแข็งขัดเงา ผนังห้องตกแต่งด้วยภาพวาดศิลปะร่วมสมัยเพิ่มบรรยากาศให้ดูมีสไตล์ หน้าต่างบานใหญ่ที่ตั้งอยู่ด้านหนึ่งของห้องมองเห็นทิวทัศน์ของเมืองได้อย่างชัดเจน แสงแดดอ่อนๆ ที่ส่องผ่านเข้ามาเพิ่มความอบอุ่นและสว่างให้แก่ห้อง

โต๊ะทำงานของกฤตินเป็นโต๊ะไม้สีเข้มขนาดใหญ่ วางเรียงรายไปด้วยเอกสารและอุปกรณ์สำนักงานที่ถูกจัดอย่างเป็นระเบียบ เก้าอี้หนังสีดำที่มีดีไซน์หรูหราถูกจัดวางไว้อย่างเหมาะสมสำหรับการนั่งทำงาน ด้านหลังโต๊ะทำงานมีชั้นวางหนังสือที่เต็มไปด้วยตำราทางเทคโนโลยีและการบริหารจัดการ บริเวณหนึ่งของห้องมีพื้นที่สำหรับรับแขก เป็นโต๊ะกระจกทรงกลมที่ล้อมรอบด้วยโซฟาสีขาวสะอาด

“ชอบห้องนี้ไหม” ธารินทร์เอ่ยถาม “เซรินเป็นคนจัดการทั้งหมดเลยนะ”

คำพูดของบิดาทำเอากฤตินที่กำลังชื่นชมห้องทำงานใหม่ถึงกับชะงัก แต่ก็ยังพอควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ ก่อนจะหันไปยิ้มและค้อมศีรษะให้เธอ

“ขอบคุณนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เป็นหน้าที่ของฉันอยู่แล้ว” เธอตอบพร้อมรอยยิ้มที่

กระตุกหัวใจของเขาได้ทุกครั้งที่เห็น

“ลองไปนั่งสติน” สามารถเอ่ยอย่างกระตือรือร้น

กฤตินถอนสายตาศากิรินทร์อย่างยากลำบาก ก่อนจะเดินไปนั่งเก้าอี้ตัวใหญ่ ขณะที่ธารินทร์เดินไปนั่งเอนหลังที่โซฟากับสามารถ แต่กิรินทร์ยังคงยืนอยู่ที่เดิมด้วยท่าทางสำรวม

“ได้ยีนวาริสาจองตำแหน่งเลขฯ ของตินเอาไว้ใช้ไหม” ธารินทร์เอ่ยถามเพื่อน

“ก็ถ้าตินโอเค ฉันก็พร้อมให้ริสามาทำงานทันที” สามารถตอบ ก่อนจะหันมาหาหลานชาย “ตินว่าไงล่ะ”

“ผมไม่มีปัญหาครับ แค่เกรงว่าตำแหน่งเลขฯ อาจไม่เหมาะสมกับน้องริสาหรือเปล่า ได้ยีนว่าน้องริสาจบบริหารธุรกิจมา” กฤตินตอบ สายตาดูมองไปยังหญิงสาวคนเดียวในห้องจนเธอสะดุ้ง

การด้อยค่าตำแหน่งเลขานุการของเขาคงทำให้เธอรู้สึกไม่พอใจ ซึ่งอันที่จริงเขาไม่เคยด้อยค่าตำแหน่งงานใดๆ เลย เพราะทุกตำแหน่งล้วนเป็นฟันเฟืองที่สำคัญต่อบริษัททั้งสิ้น แต่ที่เขาทำอย่างนี้ก็เพราะอยากจะเตือนให้กิรินทร์รู้สึกตัวว่าเธอกำลังทำอะไรที่เกินตัวไปแล้ว

แต่เธอกลับยังยืนสงบนิ่งด้วยสีหน้าเรียบเฉย เขาไม่แน่ใจว่าเธอเก็บอาการได้ดี หรือไร้เดียงสาเกินจะเข้าใจความหมายของเขา ซึ่งก็คงลืมไม่ได้ถึงเหตุผลเรื่องที่เธออาจเป็นผู้หญิงที่ไม่สนใจโลกด้วย เพราะถ้าเธอรู้จักเป็นห่วงความรู้สึกคนอื่น คงไม่มายั่วชวนคนแก่ที่มีครอบครัวแล้วให้หลงแน่

“โอ๊ย! ไม่เหมาะสมอะไรกัน เป็นถึงเลขฯ ของติน ใครก็อยากมาทำทั้งนั้นแหละ” สามารถออกตัวแทนลูกสาว

“ผมไม่มีปัญหาหรอกครับ คุณพ่อล่ะว่าไงครับ”

“พ่อก็ไม่มีปัญหา ถ้าลูกโอเค”

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันตกลงนะ” สามารถยิ้มเป็น “ถ้าอย่างนั้นตินจะให้ห้องเข้ามาทำงานวันไหนดีล่ะ”

“พร้อมเมื่อไรก็เข้ามาได้เลยครับ”

“ถ้างานเรื่องเลขาฯ ก็เป็นอันจบ” ธารินทร์สรูป ก่อนจะหันไปมอง ศิริินทร์ที่ยังคงยืนสงบเสียมอยู่ “ที่นี่ก็มาถึงเรื่องทีมของลูก ซึ่งพ่อคิดว่า ควรหาทีมงานที่แข็งแกร่งไว้คอยสนับสนุน ลูกคิดว่าไง”

“ผมมีคนในใจแล้วครับ”

“รักดีใช่ไหม” ธารินทร์เอ่ยถามอย่างรู้ใจลูกชาย

“แต่รักดีเป็นผู้จัดการแผนกวิจัยและพัฒนาอยู่นะ จะย้ายเขามาเป็น ผู้ช่วยติดคงไม่เหมาะสม” สามารถแย้งขึ้น “อีกอย่าง คุณนรินทร์ที่เป็น ประธานฝ่ายเทคโนโลยีก็ใกล้จะเกษียณแล้วด้วย เขาคงถูกโปรโมตขึ้นมา แทน ถ้าจะให้มาเป็นผู้ช่วยของติดอาจไม่เหมาะสม”

“ถ้างานคงต้องสรรหากันใหม่ครับ” กฤตินตอบ

“พ่อว่าไม่ต้องไปสรรหาให้วุ่นวายหรอก พ่อมีคนที่จะมาทำงานให้ลูก แล้ว”

“ใครหรือครับ” เขาย้อนถาม คิ้วหนาขมวดมุ่น

ธารินทร์หันไปยิ้มให้แก่ศิริินทร์ “พ่อคิดว่าเชรินเหมาะจะมาเป็นผู้ช่วย ของลูก”

คำตอบนั้นทำให้กฤตินตกใจและรู้สึกถึงความไม่พอใจที่ก่อตัวขึ้น ในอก แต่ก็พยายามเก็บมันไว้ไม่แสดงออกไป ซึ่งดูเหมือนจะมีเพียงเขา คนเดียวที่ตกใจกับข้อเสนอนี้ เพราะสีหน้าของสามรถที่พยักหน้ายิ้มๆ ให้ แก่ท่าทางนิ่งเฉยของศิริินทร์ก็ทำให้ดูเหมือนกับทุกคนตกลงเรื่องนี้กันมา เรียบร้อยแล้ว

“แต่คุณเชรินเป็นเลขาฯ ของพ่อไม่ใช่หรือครับ แล้วจะให้มาทำงานกับ ผม...”

ธารินทร์ยกมือขึ้นห้าม “เรื่องเลขาฯ พ่อมีขวัญใจอยู่อีกคน พ่อจะเลื่อน ตำแหน่งให้เธอจากผู้ช่วยขึ้นมาเป็นเลขาฯ เต็มตัว ส่วนเชรินก็เลื่อนขึ้นมา เป็นรองประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการ เชรินน่าจะมีความสามารถและรู้จัก

ระบบของบริษัทเป็นอย่างดี เธอทำงานที่นี้มานานพอๆ กับที่ลูกทำงานอยู่ที่ลอนดอน พ่อคิดว่าเซรินจะช่วยลูกได้มาก”

กฤตินพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้เกิดความไม่พอใจออกมา “แต่พ่อครับ ผมคิดว่า...”

“เชื่อพ่อเถอะติน” ธารินทร์เอ่ยแทรกเสียงเข้ม “พ่อคิดว่านี่จะเป็นผลดีต่อลูกและบริษัท”

กฤตินฟังแล้วก็ได้แต่ก้มหน้ารับคำสั่ง แม้จะรู้สึกไม่พอใจก็ตาม “ครับพ่อ”

ธารินทร์ยิ้มอย่างพึงใจ “ดีมาก แล้วลูกจะเห็นว่ามันเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง”

กฤตินพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองหญิงสาวที่ยังคงยืนสงบนิ่งอยู่ ชั่วโมงที่หนึ่งเขาเห็นสายตาแห่งชัยชนะของเธอจ้องมองตอบกลับมาจากความท้าทายที่เสียบสงบนี้ทำให้เขารู้สึกได้ว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาเลย ถึงตอนนี้เขาคิดว่าไม่น่าแปลกใจเลยสักนิดที่มารดาของเขาจะหวาดกลัวผู้หญิงคนนี้ เพราะเขาเองก็รู้สึกว่าเขาร้ายกว่าที่คิดเอาไว้ตั้งแต่แรก

“เอาละ พ่อกับอาจะปล่อยให้ลูกคุยกับเซรินนะ” ธารินทร์บอกก่อนจะลุกขึ้น แล้วหันไปตบท้ายเพื่อน “ไปกันเถอะสามารถ ปล่อยให้หนุ่มสาวเขาคุยกัน”

สามารถพยักหน้าคล้อยตาม ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันเดินออกไป ปล่อยให้กฤตินอยู่กับศิรินทร์สองต่อสองภายในห้องอันเงียบวังงัน วินาทีนั้นสมองของกฤตินก็เต็มไปด้วยคำถามมากมาย หนึ่งในนั้นก็คือ...

“ทำไมต้องเป็นผู้หญิงคนนี้”

“คุณเสนอตัวให้ท่านประธานหรือ” เขาเริ่มต้นด้วยคำถามที่แฝงไปด้วยการเหยียดหยาม

“คะ?” หญิงสาวย้อนถามอย่างไม่แน่ใจในความหมายของเขา

“ผมขอโทษ ผมไม่ถนัดภาษาไทยนัก” กฤตินเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่เป็น

มิตรรัก “ผมหมายถึงตำแหน่งผู้ช่วยของผมนะ คุณขอมาทำงานนี้หรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ ท่านประธานต่างหากที่เสนอให้ฉันทำตำแหน่งนี้”

“ทำไม?” เขาเอ่ยถามเสียงเข้ม “ท่านประธานเห็นอะไรในตัวคุณถึงได้เปลี่ยนสถานะ...อ้อ...เปลี่ยนตำแหน่งของคุณจากเลขาฯ มาเป็นผู้ช่วยของผม มันไม่สมเหตุผลเลยนะ”

“คุณดูถูกตำแหน่งเลขาฯ อีกแล้วนะคะ”

“ผมเปล่า” กฤตินโบกมือ रिमผีปากยกยิ้มเล็กน้อย “ผมแค่คิดว่ามันคนละสายงานกัน คุณจบอะไรมา”

“ฉันจะถือว่านี่คือการสัมภาษณ์งานนะคะ” เธอโต้เสียงแข็งกับคำถามเชิงดูถูกของเขา “ฉันจบบริหารธุรกิจมาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ คุณสามารถตรวจสอบได้จากประวัติของฉันในข้อมูลของบริษัท”

กฤตินขมวดคิ้วมุ่นอย่างรู้สึกที่เธอเรียนจบมหาวิทยาลัยเดียวกับเขา บางทีที่เขาคุ้นหน้าเธอตั้งแต่แรกเห็นอาจเป็นเพราะเคยพบกันที่มหาวิทยาลัยมาแล้วก็ได้ แต่นึกอย่างไร้ก็ยังไม่ออกสีกที่ว่าเคยรู้จักกันหรือเปล่า

“แล้วทำไมถึงมาเป็นเลขาฯ”

“ตอนนั้นตำแหน่งว่าง และฉันกำลังต้องการงาน”

“แปลว่าคุณมั่นใจว่าจะมาเป็นผู้ช่วยของผมได้”

“ฉันมั่นใจค่ะว่าจะทำได้”

กฤตินจ้องมองเธออย่างพิลึก “ผมสงสัยจริงๆ ท่านประธานเห็นอะไรในตัวคุณที่ผมหรือคนอื่นไม่เห็น”

“คุณพูดแบบนี้หมายความว่าไงคะ”

เขายักไหล่ “ไม่รู้สิ คุณมีความลับอะไรซ่อนไว้ไหมล่ะ”

“ไม่มีค่ะ” เธอตอบเสียงแข็ง

ตาสองคู่จ้องมองกันเขม็งจนแทบจะมีแสงแปลบปลาบของความขัดแย้งแลบแล็บๆ ออกมา ตอนแรกที่กฤตินได้ยินเรื่องของเธอ เขายังไม่อยากเชื่อนัก แต่เมื่อเห็นภาพที่บิดาของเขาไปหาเธอและกอดเธอ เรื่อง

ฉาวนี้ก็มีน้ำหนักมากขึ้น แต่การได้มาเห็นทุกอย่างด้วยตัวเองในวันนี้ก็ยิ่งทำให้ตั้งแง่กับผู้หญิงคนนี้มากขึ้นอีก

แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเธอสวยบาดตาเสียจนเขารู้สึกสับสน ภายใต้อาณาที่ไม่ไว้ใจ เขากลับพบว่าตัวเองถูกดึงดูดด้วยเสน่ห์ของเธอโดยไม่รู้ตัว

“มีอะไรจะถามอีกไหมคะ”

“คำถามของผมคงไม่มีประโยชน์อะไร เพราะท่านประธานอยากให้คุณทำงานนี้ ผมแค่อยากบอกคุณว่ามันเป็นงานที่หนักเกินกว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างคุณจะรับได้ และถ้าเกิดคุณพลาดขึ้นมา ผมก็ไม่รับประกันว่าท่านประธานจะช่วยคุณได้หรือเปล่า”

“ถ้าฉันฉันก็มีอะไรอยากบอกคุณเหมือนกัน” ศิริรินทร์จ้องเขาอย่างท้าทาย “ฉันไม่เคยทำงานพลาด และฉันจะไม่พลาดให้คุณเห็นแน่”

“ได้อย่างนั้นก็ดี” กฤตินรับคำท้า กรามขบกันแน่น

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวไปเก็บของที่ห้องท่านประธานนะคะ”

“เชิญ” เขาผายมือด้วยท่าทางยียวน

คราวนี้เป็นศิริรินทร์ที่ขบกรามแน่น เธอจ้องเขาด้วยดวงตาแข็งกร้าว ก่อนจะหันหลังให้เขา ผมยาวของเธอสะบัดมาเกือบจะโดนหน้าเขา แต่เพียงแค่นี้ก็ทำให้เขาได้กลิ่นหอมของดอกไม้ที่กระจายออกมาจากเรือนผมของเธอได้

“หอมไปทั้งตัวอย่างนี้สินะ พอถึงได้หลง”